

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudkyň Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Hany Ptáčkové v právní věci žalobce **F. H.**, bytem [REDACTED] zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2016, č. j. OD 875/16-2/67.1/16262/NL,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 22. 9. 2016, č. j. OD 875/16-2/67.1/16262/NL, se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 6. 4. 2016, č. j.: MML037280/15/OD/Kzá. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítnul jako nedůvodné námitky žalobce proti provedenému záznamu v registru řidičů a potvrdil provedený záznam 12 bodů ke dni 19. 2. 2015 podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Žalobce uvedl, že žalovaný řádně nereflektoval na odvolací důvody, nezabýval se žalobcem předloženými důkazy, konkrétně rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014. Přitom z uvedeného rozhodnutí, jakož i dalších rozhodnutí odvolacích orgánů (které žalobce v žalobě konkrétně označil a soudu spolu s rozhodnutím Městského úřadu Písek předložil) vyplývá praxe těchto

odvolacích správních orgánů, jež v prakticky shodných věcech posuzovaly, zda i jednotlivé podklady (rozhodnutí vydaná v blokových řízeních) mohou být způsobilým podkladem pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z hlediska právní jistoty považoval za nemyslitelné, aby tytéž správní orgány v jiné místní působnosti postupovaly a rozhodovaly způsobem odlišným.

Následně žalobce uplatnil žalobní námitku, která směřovala do nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Nesouhlasil se závěrem žalovaného jako odvolacího orgánu, že nemůže posuzovat jednotlivé podklady, přestože, jak uvedl dříve, správní praxe je odlišná. Žalovanému vytýkal, že jako jediné důkazy, které žalovaný posuzoval, byla oznámení od oddělení policie o spáchání přestupku, která však podle žalobce nemohou být dostatečným důkazem, a mají být porovnána s předmětným rozhodnutím. Podle žalobce rozhodnutí v blokových řízeních série ■■■ č. bloku ■■■ a série ■■■ č. bloku ■■■ nesplňují dostatečnou individualizaci skutku, naproti tomu z rozhodnutí v blokovém řízení série ■■■ č. bloku ■■■ plyne dodržení zákonem stanovených požadavků.

K tomuto žalobnímu bodu následně žaloba v obecné rovině rozvedla, za jakých okolností není pokutový blok způsobilým podkladem pro záznam bodů. Žalobce identifikoval případy, kdy z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit, upozornil na nepřípustnost použití zkratk, ze kterých nelze dostatečným způsobem seznat vytýkané jednání, kdy nestačí uvést pouze „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“. Také musí být z rozhodnutí zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, údaje musí být čitelné, srozumitelné a přehledné. Žalobce dále upozornil na nepřípustnost použití zkratk ve vztahu k bezpečnostním pásům. Uvedl, že z rozhodnutí musí být patrné, že přestupce porušil povinnost být připoután bezpečnostním pásem za jízdy jako řidič motorového vozidla. Také musí být z rozhodnutí zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo vyloučeno, že se přestupek stal mimo pozemní komunikaci. V tomto směru se žalobce dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39.

K jednotlivým pokutovým blokům pak žalobce uplatnil následující výhrady:

K pokutovému bloku ze dne 19. 2. 2015 žalobce namítal, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, neboť je v něm uvedeno pouze „125c/1f4“. Dle žalobce chybí rovněž uvedení konkrétního místa spáchání přestupku, aby bylo možné určit, zda k přestupku došlo na místě veřejně přístupném či soukromém pozemku a vyvstává i pochybnost o věcné příslušnosti orgánu rozhodujícího v blokovém řízení. Popis skutku „rychlost“ dostatečně dle žalobce nespecifikuje porušení povinnosti stanovenou zákonem. V kolonce pro vylíčení události je jako právní kvalifikace uvedeno „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb.“, když správně mělo být „§ 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“.

V pokutovém bloku ze dne 3. 10. 2013 je rovněž obsažena chybná právní kvalifikace, neboť je zde uveden jen údaj „125/1k“. I zde vzniká pochybnost o věcné příslušnosti orgánu rozhodujícího v blokovém řízení a o místě spáchání přestupku. Dále žalobce namítá, že popis skutku ve znění „pásky“ neodpovídá porušení povinnosti žalobce, která je stanovena zákonem. V kolonce pro vylíčení události je právní kvalifikace „§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“, když správně mělo být uvedeno § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

I na pokutovém bloku ze dne 20. 1. 2013 byla dle žalobce obsažena chybná právní kvalifikace, a to pouze údaj „125c/1f3“. Žalobce opět namítal, že v pokutovém bloku chybí konkrétní místo, aby bylo možné určit, zda k přestupku došlo na místě veřejně přístupném či soukromém pozemku. Vystává také pochybnost o věcné příslušnosti orgánu rozhodujícího v blokovém řízení. Z popisu skutku ve formátu „rychlost“ není zřejmé, jakého přestupku se žalobce dopustil a „rychlost“ nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. V kolonce pro vylíčení události je právní kvalifikace „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb.“, když správně mělo být uvedeno § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení, které k výzvě soudu vyčíslil na částku 10 800 Kč.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný odvolal na napadené rozhodnutí, v němž se vyjádřil i k rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014. Zdůraznil, že se zabýval kvalitou všech rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení, i oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení. Dle žalovaného jednotlivé pokutové bloky spolu s oznámeními o spáchaných přestupcích byly dostatečnými podklady pro záznam bodů v rámci bodového hodnocení řidičů a žalobcovy námitky nejsou důvodné. Žalovaný navrhoval, aby soud podanou žalobu v celém rozsahu zamítl s tím, že náhradu nákladů řízení neuplatňuje.

III. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

Z obsahu předloženého správního spisu soud ověřil následující rozhodné skutečnosti:

Dle výpisu z bodového hodnocení řidiče žalobce dosáhl 12 bodů na základě těchto přestupků:

- 1) ze dne 19. 2. 2015 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, za který byly zaznamenány 2 body;
- 2) ze dne 8. 5. 2014 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, za který bylo zaznamenáno 5 bodů;
- 3) ze dne 3. 10. 2013 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za který byly zaznamenány 3 body;
- 4) ze dne 20. 1. 2013 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, za který byly zaznamenány 3 body;
- 5) ze dne 22. 6. 2011 za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, za který byl zaznamenán 1 bod.
- 6) ze dne 1. 3. 2011 za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., za který byly zaznamenány 2 body;
- 7) ze dne 19. 6. 2010 za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., za který byl zaznamenán 1 bod.

Žalobci byly odečteny dne 23. 6. 2012 celkem 4 body za uplynutí 12 měsíců.

Žalobce podal dne 9. 3. 2015 námitky (bez uvedení konkrétních výtek) do oznámení správního orgánu I. stupně o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvy k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění ze dne 24. 2. 2015.

Správní orgán I. stupně měl k dispozici jednotlivá oznámení o uložení pokut v blokových řízeních, která se týkala přestupků specifikovaných shora. K nim byly vyžádány kopie pokutových bloků.

Ze spisu dále plyne, že řízení o námitkách bylo přerušeno dne 15. 7. 2015, neboť žalobce podal dne 13. 5. 2015 podnět k přezkumnému řízení ohledně vydaného pokutového bloku ze dne 19. 2. 2015.

Krajské ředitelství policie Libereckého kraje dne 5. 8. 2015 žalobci oznámilo, že odbor služby dopravní policie Krajského ředitelství Libereckého kraje je v rámci přezkumného řízení, jako nadřízený orgán, oprávněn přezkoumat pouze meritorní rozhodnutí vydané policejním orgánem DI Liberec v blokovém řízení dne 19. 2. 2015 a neshledal důvody pro zahájení přezkumného řízení, neboť předmětný pokutový blok dle správního orgánu jednoznačně zachycoval zjištění policie při silniční kontrole dne 19. 2. 2015.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 6. 4. 2016 byly námitky žalobce zamítnuty podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů ke dni 19. 2. 2015 byl potvrzen. Správní orgán I. stupně se zabýval přestupky ze dne 19. 2. 2015, ze dne 9. 4. 2014, ze dne 3. 10. 2013 a dne 20. 1. 2013 a konstatoval, že pokutové bloky byly řádně vyplněny a žalobcem podepsány a že zápisy bodů u uvedených přestupků byly provedeny správně.

Blanketní odvolání ze dne 2. 5. 2016 žalobce k výzvě správního orgánu I. stupně doplnil. Obecné odvolací námitky směřovaly do přesvědčivosti a přezkoumatelnosti rozhodnutí. Podle žalobce nebyly naplněny požadavky pro řádný zápis právních norem, žalobce v tomto směru zmiňoval střídání zkratk vztahujících se k zákonu o silničním provozu. Dle žalobce nemůže být oznámení Policie ČR či Městské policie o uložení pokuty dostatečným důkazem o tom, že pro záznam bodů v registru řidičů existoval způsobilý podklad. Odvolání zmínilo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, které se nezpůsobilostí podkladů pro záznam do registru řidičů týkalo. Dále se v odvolání vyjadřoval konkrétně k jednotlivým pokutovým blokům. V závěru žalobce uvedl rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 17. 3. 2016 zabývající se přezkumem pokutových bloků.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle žalovaného správní orgán I. stupně rozhodoval o námitkách na podkladě pravomocných rozhodnutí, na základě kterých byly žalobci body zaznamenány. Také si vyžádal kopie všech pokutových bloků, které byly platné a pravomocné. Žalovaný se vyjádřil k námitkám vztahujícím se k jednotlivým blokům a konstatoval, že předmětné pokutové bloky jsou zcela dostačující. Správní orgán I. stupně podle žalovaného rozhodoval na podkladě všech dostupných a způsobilých podkladů, u přestupků dokladoval jak jednotlivá

oznámení o uložení pokuty, tak samotná rozhodnutí o blokové pokutě, když ve spise byly zajištěny kopie pokutových bloků, které splňují požadavky dle § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011, č. j. 9 As 2/2011-93. Zdůraznil, že v daném řízení není prokazováno naplnění skutkových podstat přestupků, ale jen to, zda pro záznam bodů existují relevantní podklady, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního dle § 75 odst. 1 s. ř. s.

Předmětem soudního přezkumu jsou správní rozhodnutí vydaná ve věci námitek žalobce proti záznamu 12 bodů v registru řidičů uplatněných podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče (odst. 2). Shledá-li naopak příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí (odst. 3).

V obecné rovině soud nejprve připomíná, že rozsah řízení o námitkách vymezil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), podle něhož: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).*“ V řízení o námitkách tedy správní orgán posuzuje, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku atd. Tomu pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. V důsledku toho tedy správní orgán ověří, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, plně odpovídá skutečnostem uvedeným v rozhodnutí nebo v dokladu o blokové pokutě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 76/2010-59). Z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20

či ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-41) ve spojitosti s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 776/2000, plynou hlediska, ze kterých je třeba zkoumat jednotlivá rozhodnutí vydaná v blokovém řízení (pokutové bloky), aby mohl být učiněn závěr o zákonném podkladu pro záznam bodů v registru řidičů.

První žalobní bod, který se týká nereflektování odvolacích důvodů, v podstatě kopíruje žalobní námitky uplatněné již v žalobách projednávaných zdejším soudem pod sp. zn. 59 A 15/2015 a sp. zn. 59 A 34/2015, sp. zn. 59 A 64/2015, sp. zn. 59 A 65/2015 či sp. zn. 59 A 68/2015. Žaloba v tomto směru neobsahovala žádné žalobní výhrady, které by žalobcův případ individualizovaly a směřovaly do konkrétních částí napadeného rozhodnutí žalovaného a opomenutí konkrétních odvolacích námitk.

K uplatněnému žalobnímu bodu soud shodně jako v předchozích rozhodnutích v shora označených věcech uvádí, že je samozřejmě povinností žalovaného jako odvolacího orgánu svoje rozhodnutí řádně odůvodnit v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, včetně vypořádání odvolacích námitk. Tuto povinnost však nelze absolutizovat a chápat ji jako striktní požadavek na podrobné vypořádání každé dílčí námitky a argumentace, je-li z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, jak o odvolacích důvodech žalovaný uvažil a na základě jakého skutkového stavu a právních úvah a důvodů. Některé výtky mohou být vypořádány i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje správní orgán názor odlišný od žalobce, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy minimálně *implicite* vypořádá.

Žalobce se úvodní částí odvolání, včetně odkazu na dokládanou kopii rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, bránil prvostupňovému rozhodnutí v obecné rovině, aniž by upřesnil, jaký vztah má mít jím předložené rozhodnutí jiného správního orgánu, týkající se jiného účastníka řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, jiných pravomocných rozhodnutí, k projednávanému případu žalobce, a jaké konkrétní vady a kterých rozhodnutí, resp. pokutových bloků mají být v této souvislosti žalovaným reflektovány. Je to právě individualizace a jasná specifikace odvolacích námitk ze strany účastníka řízení, která zakládá odvolacímu správnímu orgánu povinnost na konkrétní námitky, výhrady a odkazy konkrétně reagovat. Nejsou-li námitky dostatečným způsobem specifikovány, pak postačí vypořádat se s obecnými námitkami způsobem, u kterého nejsou pochybnosti, že v obecné rovině odvolací správní orgán napadené rozhodnutí přezkoumal. Stačilo, pokud za daných okolností z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že se žalovaný s náhledem a rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje neztotožňuje.

Soud považoval v daném případě rozhodnutí žalovaného za srozumitelné, řádně odůvodněné. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s odvolacími námitkami žalobce dostatečným a srozumitelným způsobem. Z rozhodnutí vyplývá, že se náležitostmi rozhodnutí a pokutových bloků žalovaný podrobně zabýval a žalobcovy odvolací námitky vypořádal.

Odvolává-li se žalobce v žalobě znovu na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, jakož i na další rozhodnutí tohoto správního orgánu a rozhodnutí Městského úřadu Písek, které jsou součástí správního spisu, soud k těmto

rozhodnutím uvádí, že nepovažoval za potřebné se jimi zabývat pro účely posouzení žalobních námitek. Žalobce nenavrhol těmito listinami doplnit dokazování, neuváděl ani, jaké skutečnosti by jimi mohly být podloženy, kromě správní praxe toho kterého správního orgánu. K tomu lze jen poznamenat, že případná jiná praxe správního orgánu či rozsah odůvodnění jiných rozhodnutí bez dalšího nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného.

Další částí žaloby žalobce brojí (*pozn. soudu* opět shodně jako v žalobách podaných stejným právním zástupcem v již dříve projednávaných věcech) v obecné rovině proti nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. S tezemi, které žalobce ve vztahu k rozhodnutím o přestupcích a rozhodnutím vydaných v blokovém řízení soudu přdestřel, lze v obecné rovině souhlasit. Je-li podkladem pro záznam bodů pravomocné rozhodnutí správního orgánu o přestupku [ve smyslu ve smyslu § 123b odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu], správní orgán již nepřezkoumává jeho správnost a zákonnost či dokonce kvalifikaci skutku, jak už bylo řečeno v úvodní části argumentace soudu, ale soustředí se k vzneseným námitkám na to, zda jde o řádný podklad pro záznam, zda byl zaznamenán správný počet bodů. Ve vztahu k pokutovému bloku [v návaznosti na oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení dle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] lze ve stručnosti shrnout, že je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaného jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení, jak je stanoví zejména § 84 a § 85 zákona o přestupcích, přičemž povaze blokového řízení korespondují strohé a zkratkovité formulace, pokud je z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, je-li zároveň konkrétní jednání v pokutovém bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, aby nebylo zaměnitelné s jiným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20 nebo ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39).

Teprve v dalším žalobním bodu žalobce uvádí konkrétní výhrady vůči pokutovým blokům. Soud zdůrazňuje, že žalobce tak činí, aniž by zároveň správním orgánům rozhodujícím v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů vytýkal, že záznam bodů byl nesprávný, přestupků se nedopustil, s vydáním pokutových bloků nesouhlasil, nepodepsal je, apod.

Právní kvalifikaci jednání v pokutovém bloku ze dne 19. 2. 2015 série GE/2014 č. E 2696784 učiněnou prostřednictvím údaje „§125c/1f 4“ zák. č. 361/2000 Sb. považuje soud za dostačující, nikoliv vadnou. Byť je pokutový blok v dané části hůře čitelný, lze z něj dle přesvědčení soudu právní kvalifikaci přestupkového jednání seznat. Z uvedené zkratky je zřejmé, že žalobcovo jednání bylo kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., tedy žalobce při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h. V pokutovém bloku je konkretizován den, čas a obec, kde byl spáchán přestupek. Dále je zde specifikováno, že šlo o „překročení rychlosti v obci R 70/ 92-3 ± 89 km/h. Z bloku vyplývá, že naměřená rychlost po odečtu možné odchylky byla 89 km/h. Odkaz na citované ustanovení postačuje k individualizaci žalobcova protiprávního jednání tak, aby nebylo možné toto jednání zaměnit s jiným skutkem, a jeho právní kvalifikaci. K námitce žalobce, že je skutek uveden ve formátu

„rychlost“, soud konstatuje, že v příslušném bloku je uvedeno „překročení rychlosti v obci“, nikoliv pouze „rychlost“, jak tvrdí žalobce. V předmětném bloku je dle soudu specifikováno místo spáchání přestupkového jednání, a to konkrétně uvedením „Děřichov, sil. 1/13“. Nedostatkem, pro který by bylo nutno na předmětný pokutový blok hledět tak, že nepostačuje k záznamu bodů do registru řidičů, není ani neuvedení názvu obce v části pokutového bloku, kde má být přestupkové jednání popsáno. Místo spáchání přestupku je jednoznačně určeno. Ačkoli na pokutovém bloku nebylo slovně popsáno protiprávní jednání žalobce, je z právní kvalifikace přestupku odkazem na § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, který se týká překročení nejvyšší povolení rychlosti, jednání žalobce dostatečně zachyceno ve smyslu § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Žalobce opětovně uplatňuje pouze formální nedostatky vydaného pokutového bloku, aniž by se současně bránil tomu, že daný přestupek nespáchal, že nesouhlasil na místě s jeho kvalifikací, netvrdí, že nepodepsal pokutový blok či byl k podpisu donucen. Namítaný odkaz „§ 18/4“ z. č. 361/2000 Sb., soud považuje za naprosto dostatečný, neboť z něho jednoznačně vyplývá, že se touto zkratkou rozumí ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., který upravuje povinnost řidiče jet v obci rychlostí 50 km/h a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h. Na pokutovém bloku nechybí otisk úředního razítka.

I pokutový blok ze dne 3. 10. 2013 série ■■■ č. ■■■ považuje soud za dostatečně určitý. Z uvedené zkratky právní kvalifikace je nade vše zřejmé, že žalobcovo jednání bylo kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. Opět lze uvést, že tato kvalifikace je dostatečná. V pokutovém bloku je dále konkretizováno, že „nebyl připoután BP“ s odkazem na ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kde je tato povinnost stanovena. Není zde uvedena zkratka „pásy“, jak žalobce v žalobě uvedl. Tedy jedná se o porušení povinnosti být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostními pásy, pokud jím je sedadlo vybaveno podle zvláštního právního předpisu. K námitce chybného uvedení právní kvalifikace „6/1a z. č. 361/2000 Sb.“ soud sděluje, že tento odkaz na ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je zcela dostatečný a srozumitelný. Soud konstatuje, že v pokutovém bloku ze dne 3. 10. 2013 je jednoznačně identifikováno jednání, kterého se žalobce dopustil, s identifikací místa a času tohoto jednání. Přestupek byl spáchán v ulici Doubská v Liberci. Na pokutovém bloku nechybí otisk úředního razítka. Opět musí soud vzhledem k výše uvedenému zdůraznit, že žalobce se mohl na místě bránit proti zjištění přestupkového jednání, jeho prokázání, právní kvalifikaci a uložené pokutě (což jsou podmínky pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích), což neučinil. V pokutovém bloku nebylo nutné podrobně rozepisovat přestupek, místo jeho spáchání atd., pokud nebylo sporu o tom, že šlo o porušení povinnosti při provozu na pozemních komunikacích.

Rovněž výtky nesprávné právní kvalifikace ve vztahu k pokutovému bloku ze dne 20. 1. 2013 série FD/2013 č. D0739197 soud neuznal. Právní kvalifikace, která je dána údajem „§ 125c 1f3“ zák. č. 361/2000 Sb., je dle soudu naprosto konkrétní a dostačující. Z uvedené zkratky je zřejmé, že žalobcovo jednání bylo kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., tedy žalobce při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. V pokutovém bloku je zaznamenáno „rychlost R 90/129/125 km/h. Z bloku vyplývá, že naměřená rychlost byla tedy 125 km/h. Odkaz na citované ustanovení postačuje k individualizaci žalobcova protiprávního jednání tak, aby nebylo možné toto jednání zaměnit s jiným skutkem, a jeho

právní kvalifikaci. K námitce žalobce, že je skutek uveden ve formátu „rychlost“ soud konstatuje, že je tento odkaz naprosto dostačující, neboť z něho jednoznačně vyplývá, že se jedná o překročení dovolené rychlosti. V předmětném bloku je dle soudu specifikováno místo spáchání přestupkového jednání, a to konkrétně uvedením „Bedřichovka, sil. 1/35“. Nedostatkem, pro který by bylo nutno na předmětný pokutový blok hledět tak, že nepostačuje k záznamu bodů do registru řidičů, není ani neuvedení názvu obce v části pokutového bloku, kde má být přestupkové jednání popsáno. Místo spáchání přestupku je zde jednoznačně určeno. Ačkoli na pokutovém bloku nebylo slovně popsáno protiprávní jednání žalobce, je z právní kvalifikace přestupku odkazem na § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, který se týká překročení nejvyšší povolené rychlosti, jednání žalobce dostatečně zachyceno ve smyslu § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Žalobce opětovně uplatňuje pouze formální nedostatky vydaného pokutového bloku, aniž by se současně bránil tomu, že daný přestupek nespáchal, že nesouhlasil na místě s jeho kvalifikací, netvrdí, že nepodepsal pokutový blok či byl k podpisu donucen. Namítaný odkaz žalobce „§ 18/4“ z. č. 361/2000 Sb., není dle soudu správný, neboť v pokutovém bloku je uveden odkaz na „§18/3 z. č. 361/2000“. Z této zkratky jednoznačně vyplývá, že se jedná o ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. Podle tohoto ustanovení řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h. Na pokutovém bloku nechybí otisk úředního razítka.

Soud tedy uzavírá tím, že pokutové bloky, jejichž nedostatky žalobce namítal, byly způsobilými podklady pro zápis příslušného počtu bodů do registru řidičů. Protože, jak soud odůvodnil ve vztahu k jednotlivým pokutovým blokům, ve vydaných pokutových blocích bylo vždy řádně uvedeno, za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, nemohla vzniknout pochybnost o věcné příslušnosti orgánů policie, resp. obecní policie přestupky žalobce v blokovém řízení projednat ve smyslu § 86 písm. a), d) bod 1 zákona o přestupcích. Nelze dospět k závěru, že by správní orgány postupovaly při vyřízení námitek nezákonně.

V. Závěr soudu a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 27. března 2017

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu